

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. L.**
bytem
zastoupen Mgr. Janem Stratílkem
bytem Murgašova 1274/3, 142 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2016, č. j. KUJI 66530/2016, sp. zn. OOSČ 655/2016 OOSC/222,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2016, č. j. KUJI 66530/2016, sp. zn. OOSČ 655/2016 OOSC/222 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství,

ze dne 14. 7. 2016, č. j. DOP/22122/2016/2563/2016-navr (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 4. 2016 v 8:44 hod. řídil osobní vozidlo tov. zn., a na 137,5 km rekonstruovaného úseku dálnice D1 ve směru Brno - Praha, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v daném úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/h upravenou dopravní značkou B 20a naměřena rychlost 128 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 124 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 44 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 200 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, neboť prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem a zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. V tomto kontextu žalovaný poukázal zejména na záznam o přestupku obsahující výstupní fotodokumentaci z použitého rychloměru a na jeho v rozhodné době platný ověřovací list, který je ve spisu založen. Pokud žalobce namítal, že se nemohl během silniční kontroly přesvědčit o totožnosti měřicího zařízení, ke kterému byl ověřovací list doložen, žalovaný připomněl, že po policistech na místě kontrolu rychloměru nepožadoval, jak vyplývá z jeho výpovědi během odročeného ústního jednání. Za důvodnou pak žalovaný nepovažoval ani námitku vůči neprokázání proškolení policisty provádějícího měření rychlosti. Podle jeho názoru se jedná o běžnou policejní činnost, přičemž je v tomto ohledu způsobilost policistů podle judikatury presumována. Současně doplnil, že policista v rámci podání svědecké výpovědi potvrdil, že školení ohledně používání daného typu rychloměru absolvoval, přestože nedisponuje certifikátem, který je za tímto účelem zakládán do jeho osobní dokumentace. Co se týče věrohodnosti svědecké výpovědi, žalovaný vycházel v souladu s judikaturou z předpokladu, že policista v řízení vystupuje v postavení úřední osoby, která nemá zájem na výsledku řízení. Tento závěr pak nemůže podle žalovaného zpochybnit pouze skutečnost, že si policista nepamatuje výrobní čísla zařízení, která jsou mu k výkonu služby svěřena.

Následně se již žalovaný zabýval námitkou žalobce, že k zastavení vozidla policejní hlídkou došlo bez použití světelného majáku, tedy v rozporu s právními předpisy a interním dokumentem Policie ČR. Předně uvedl, že používání služebních vozidel v civilním provedení je zcela v souladu se zákonem, přičemž příslušné stanovisko ředitele Služby dopravní policie Policejního prezidia ČR ze dne 28. 2. 2014, č. j. PPR-7365-1/ČJ-2014-990440 (dále též „stanovisko Policejního prezidia“), nestanovuje povinnost používat při zastavení vozidel zvláštní výstražné světlo v podobě majáku umístěného na střeše vozidla. Stejně tak nedošlo ani k porušení příslušného prováděcího právního předpisu ve

smyslu vyhlášky č. 341/2002 Sb., která se zabývá pouze technickými podmínkami provozu policejních vozidel na pozemních komunikacích. Pokud se dále jedná o tvrzenou absenci dopravního značení omezujícího nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici na 80 km/h, žalovaný v tomto ohledu odkázal na obsah podrobné dokumentace vyžádané od společnosti Z. s.r.o., ve které je graficky vyznačeno postupné snižování nejvyšší dovolené rychlosti, a to včetně místa, kde došlo ke spáchání přestupku. Současně doplnil, že umístění dopravní značky B 20a potvrdil ve svědecké výpovědi také jeden ze zasahujících policistů, aniž by mohla být věrohodnost jeho výpovědi zpochybněna pouze proto, že si nepamatoval všechny podrobnosti ohledně umístění dopravního značení v rekonstruovaném úseku dálnice D1. Podle názoru žalovaného tak bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že nebylo prokázáno umístění dopravního značení B 20a, kterým mělo v místě spáchání přestupku dojít ke snížení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici na 80 km/h, a to z důvodu její rekonstrukce. Předně žalobce vycházel z toho, že si není vědom toho, že by se na daném úseku dálnice D1 dopravní značení B 20a nacházelo, přičemž tato skutečnost dostatečně nevyplývá ani z podkladů založených ve spisové dokumentaci. Pokud se jedná o stanovisko společnosti Z., s.r.o., není z jeho obsahu zřejmé, z jaké pozice bylo zástupcem společnosti zasláno, popř. zda se fyzicky nacházel v místě spáchání přestupku či nikoliv. Navíc se jedná pouze o popis ideálního stavu ve vztahu k jinému řízení, což nevylučuje, že mohla být na místě dopravní značka otočena či spadena. Tyto pochybnosti poté nebyly podle názoru žalobce odstraněny ani svědeckou výpovědí policisty, který si nebyl jistý ohledně toho, jak bylo v místě spáchání přestupku dopravní značení umístěno.

Kromě toho žalobce namítal, že jej policejní hlídka zastavila bez použití majáku jako zvláštního výstražného světelného zařízení, tedy v rozporu s příslušným podzákonným právním předpisem a stanoviskem Policejního prezidia. Důkazy získané tímto způsobem tedy musí být považovány za nezákonné. Ve vztahu k provedenému měření rychlosti pak žalobce namítal, že se neměl během silniční kontroly možnost přesvědčit o souladu výrobního čísla použitého rychloměru s údaji uvedenými v ověřovacím listu, který je ve správním spisu založen. V tomto kontextu dále doplnil, že výrobní číslo nebylo uvedeno ani v policejní dokumentaci a policista si jej v rámci podání svědecké výpovědi nepamatoval. Stejně tak žalobce namítal pochybení správních orgánů s odkazem na skutečnost, že nebylo v řízení dostatečně prokázáno, který z policistů prováděl měření rychlosti a zda k tomu byl řádně proškolen. Proto žalobce současně vyslovil pochybnost o tom, že měření proběhlo v souladu s výrobcem stanoveným postupem. Z těchto důvodů krajskému soudu navrhl, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný pouze uvedl, že se jednotlivé žalobní námitky shodují s těmi, které byly uplatněny v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, pročez se ve vztahu k jejich vypořádání odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně pak krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází ručně a strojově sepsané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 19. 4. 2016, z jejichž obsahu je patrné, že ke změření rychlosti žalobce došlo na 137,5 km rekonstruovaného úseku dálnice D1 ve směru na Prahu, a to rychloměrem AD9C zabudovaným do policejního vozidla tov. zn. v civilním provedení. Bezprostředně po provedeném měření rychlosti policejní hlídka vozidlo žalobce předjela a zastavila předepsaným a bezpečným způsobem, přičemž až poté umístila na střechu vozidla magnetický maják vyzařující modrou barvu. Žalobce byl na místě stejně jako jeho spolujezdec F. J., nar. ... (dále jen „spolujezdec“), legitimován, přičemž se spácháním přestupku nesouhlasil. Do oznámení přestupku uvedl, že se protiprávního jednání nedopustil, přičemž jej policejní hlídka nezastavila předepsaným způsobem, tedy za použití výstražného světelného majáku na střeše vozidla. Kromě toho je ve správním spisu dále založen záznam o přestupku (výstupní fotodokumentace), v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a výpis z evidenční karty řidiče.

Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz, proti kterému podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Z toho důvodu bylo nařízeno ústní jednání na den 22. 6. 2016, ke kterému se žalobce osobně dostavil. V rámci jeho průběhu bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu, které byly kromě žalobcem odkazované judikatury doplněny zejména o stanovisko společnosti Z., s.r.o. ze dne 24. 5. 2016. Jeho součástí je vyjádření hlavního projektanta společnosti ohledně umístění dopravního značení na rekonstruovaném úseku dálnice D1 v době spáchání přestupku, grafické znázornění umístění dopravního značení, rozhodnutí Ministerstva dopravy o povolení částečné uzavírky dálnice D1 a veřejná vyhláška (opatření obecné povahy) ohledně stanovení přechodné úpravy provozu. Žalobce se do protokolu vyjádřil způsobem, že v době spáchání přestupku patrně nebylo umístění dopravního značení kompletní v takové podobě, jak je uvedeno ve schvalovací dokumentaci. Následně bylo ústní jednání odročeno na den 14. 7. 2016, a to za účelem provedení důkazu svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, neboť se z účasti na prvním ústním jednání řádně omluvili. Prvostupňový správní orgán naopak jako svědka nepředvolal spolujezdce žalobce, od kterého obdržel dne 20. 6. 2016 písemné vyjádření, že po celou dobu jízdy spal a probudil se až po zastavení vozidla policejní hlídkou, pročez nemá k věci co vypovědět. Současně si však prvostupňový správní orgán od příslušného policejního orgánu vyžádal a založil do spisu znění žalobcem odkazovaného stanoviska Policejního prezidia.

Během odročeného ústního jednání pak žalobce do protokolu k dotazům správního orgánu mimo jiné uvedl, že byl zastaven policejním vozidlem tov. zn. v civilním provedení, které si spolu s registrační značkou vyfotografoval na mobilní telefon, který správnímu orgánu poskytl k nahlédnutí. Současně doplnil, že na místě po policejní

hlídce nepožadoval, aby mohl nahlédnout do služebního vozidla a zjistit výrobní číslo rychloměru či jiné údaje, neboť by je neměl s čím ztotožnit. Připomněl však, že nebylo v řízení dostatečně zjištěno, který z policistů měření rychlosti prováděl, popř. zda byl v tomto směru proškolen. Jelikož se nstržm. P. z účasti na ústním jednání opět omluvil, podal svědeckou výpověď pouze nstržm. P., který k věci zejména uvedl, že se v daném místě dálnice D1 nacházelo několik tabulí a dopravních značek, které postupně omezovaly nejvyšší dovolenou rychlost na 100 km/h a poté na 80 km/h. Nebyl však schopen upřesnit, ve kterých úsecích byly přesně umístěny. Ve zpětném zrcátku viděli rychle přijíždět vozidlo žalobce, pročež nstržm. P. provedl jako spolujezdec měření rychloměrem, který zaznamenal překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Proto policisté žalobce předjeli a zastavili rozsvícením nápisu „Prosím za mnou, popř. Policie Stop“. K položeným dotazům dále nstržm. P. doplnil, že byl proškolen k používání daného typu rychloměru, přestože není schopen tuto skutečnost časově blíže upřesnit a doložit příslušným dokladem. Současně uvedl, že žalobce nejspíše na místě kontrolu výrobního čísla rychloměru nepožadoval. Ten je navíc do vozidla zabudován, takže je jeho záměna vyloučena. Soulad výrobního čísla rychloměru a ověřovacího listu není před každou jízdou kontrolován. V rámci dodatečné otázky správního orgánu ohledně umístění dopravního značení pak nstržm. P. upřesnil, že si není jistý pouze ohledně postupného snižování nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku rekonstrukce dálnice D1, ale je si zcela jist, že v místě spáchání přestupku bylo omezení rychlosti na 80 km/h.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Žalobce svými námitkami brojil zejména proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci. V tomto kontextu předně namítal, že nebylo v řízení před správními orgány dostatečně prokázáno umístění dopravního značení B 20a, na základě kterého měla být v místě spáchání přestupku nejvyšší dovolená rychlost na dálnici z důvodu rekonstrukce omezena na 80 km/h. Podle názoru žalobce se v daném místě dopravní značení nenacházelo, přičemž opačný závěr nelze dovodit nejen ze svědecké

výpovědi policisty, ale ani stanoviska společnosti Z., s.r.o., obsahující projektovou dokumentaci rekonstruovaného úseku dálnice D1. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že policista si přesné umístění dopravního značení nepamatoval. Co se pak týče vyžádaného stanoviska společnosti Z., s.r.o., je z něj patrný pouze ideální či předpokládaný stav umístění dopravního značení, aniž by jím bylo možné spolehlivě vyvrátit, že byla dopravní značka B 20a v době spáchání přestupku otočena nebo povalena. Není navíc zřejmé, z jaké pozice zástupce dané společnosti stanovisko podával, popř. zda se fyzicky nacházel na místě spáchání přestupku. K tomu krajský soud předně uvádí, že za účelem zjištění skutkového stavu věci mohou být ze strany správních orgánů podle ust. § 50 odst. 1 ve spojení s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, použity jakékoliv důkazní prostředky umožňující objasnění skutkového stavu věci, pakliže byly důkazy získány a provedeny v souladu se zákonem.

Pokud se jedná o stanovisko společnosti Z., s.r.o., bylo prvostupňovému správnímu orgánu zasláno prostřednictvím emailové korespondence, a to vedoucím projektantem Ing. P. O. Z jeho obsahu je zřejmé, že se jednalo pouze o popis stavu umístění dopravního značení tak, jak je vyznačeno v přiložené projektové dokumentaci. V této souvislosti je nutné odkázat zejména na grafické znázornění umístění dopravního značení na 137,6 km dálnice D1 směrem na Prahu (viz č. l. 26 správního spisu). Na daném místě je vyznačeno umístění dopravní značky B 20a, přičemž ke změření rychlosti žalobce došlo podle záznamu o přestupku v totéž směru jízdy, a to na 137,5 km. Krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že samotné stanovisko společnosti Z., s.r.o. a projektová dokumentace nemůže sama o sobě spolehlivě vyvrátit skutkovou verzi, že bylo na místě dopravní značení povaleno či otočeno. Na druhou stranu je třeba připomenout, že žalobce v tomto ohledu vyslovil pouze spekulativní úvahu, neboť svoji argumentaci ve správním řízení zakládal především na tom, že se dopravní značení v místě spáchání přestupku nenacházelo, popř. že si jej vůbec nevšiml, což však nebyl schopen potvrdit ani jeho spolujezdec. Bez ohledu na tuto skutečnost pak krajský soud dodává, že nstržm. P., jakožto jeden ze zasahujících policistů, v rámci podání svědecké výpovědi vyslovil pochybnost pouze ohledně postupného snižování rychlosti v dotčeném úseku rekonstruované dálnice D1, kde se z tohoto důvodu přirozeně nacházelo větší množství informačních tabulí a dopravních značek. Ve vztahu k prokázání spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti je však podstatné, že s jistotou potvrdil, že byla v místě spáchání přestupku nejvyšší dovolená rychlost omezena na 80 km/h, jak ostatně shodně vyplývá také z úředního záznamu a dalších listin, které jsou součástí policejní dokumentace. Důkaz provedený dokumentací k dopravnímu značení v předmětném úseku dálnice D1 tak ve vzájemné souvislosti s hodnocením svědecké výpovědi nstržm. P. dává dostatečnou jistotu skutkovému závěru, že úsek, v němž bylo vozidlo žalobce změřeno, byl regulován místní úpravou provozu tak, že nejvyšší povolená rychlost v tomto úseku je 80 km/h.

Pokud se pak jedná o namítanou nevěrohodnost svědecké výpovědi nstržm. P., správní orgány podle názoru krajského soudu správně vycházely na základě judikatury z předpokladu, že policista vystupuje v řízení a při podání svědecké výpovědi v postavení

úřední osoby, která obecně nemá zájem na výsledku řízení, neboť provádí měření rychlosti jako součást výkonu služebních povinností. Nelze samozřejmě zcela vyloučit, že také v případě jinak nestranného policisty mohou být v konkrétním případě dány individuální okolnosti případu, které věrohodnost jeho svědecké výpovědi kvůli zainteresovanosti ve věci či vztahu k některému z účastníků řízení zpochybní. V posuzované věci však v tomto ohledu nebyly zjištěny žádné důvodné pochybnosti a ani žalobce nestrannost nstržm. P. nenamítal. Pokud dovozoval nevěrohodnost jeho svědecké výpovědi ze skutečnosti, že si některé okolnosti spáchání přestupku již nepamatoval, je třeba připomenout, že policisté zpravidla projednávají několik přestupků denně, přičemž k podání svědecké výpovědi došlo až za necelé tři měsíce od měření rychlosti a následné silniční kontroly. Drobné nepřesnosti je tak možné považovat za důsledek přirozeného omezení lidské paměti, aniž by se jednalo o vážné rozpory ohledně skutkového stavu, které by jinak věrohodnost svědeckou výpovědi zásadním způsobem zpochybnily (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Kromě toho žalobce namítal, že důkazy získané policejní hlídkou byly nezákonné, neboť při zastavení jeho vozidla postupovala v rozporu s příslušným prováděcím právním předpisem a stanoviskem Policejního prezidia. Konkrétně argumentoval tím, že nebylo za tímto účelem použito „zvláštní výstražné světelné zařízení“ ve smyslu majáku, který musí být podle jeho názoru umístěn na střeše policejního vozidla, byť je v civilním provedení. Krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Předně je třeba vycházet ze skutečnosti, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což je kromě svědecké výpovědi jednoho ze zasahujících policistů standardně zdokumentováno především záznamem o přestupku neboli výstupní fotodokumentací z použitého rychloměru. Ta byla přirozeně pořízena ještě před zastavením vozidla, jehož způsob provedení tak nemůže mít na zákonnost daného důkazu žádný vliv. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud dodává, že žalobcem citovaná vyhláška č. 341/2002 Sb. upravovala v tomto ohledu pouze technické parametry, nikoliv postup při zastavení vozidla v silničním provozu. Co se pak týče příslušného stanoviska Policejního prezidia, je v něm ve vztahu k zastavení vozidla výslovně uvedeno, že za tímto účelem postačuje dát zezadu či zepředu znamení v podobě rozsvícení nápisu „STOP“, aniž by bylo nezbytné současné použití zvláštního výstražného zařízení, tedy rovněž světelného majáku na střeše vozidla. V nyní posuzované věci pak není předmětem sporu, že policejní vozidlo v civilním provedení žalobce předjelo a následně zastavilo pomocí světelného nápisu v obdobném provedení, jak jednoznačně vyplývá ze svědecké výpovědi nstržm. P. Ani tuto námitku tak nepovažoval krajský soud za důvodnou.

Poslední dvě žalobní námitky pak směřovaly proti samotnému měření rychlosti, v nichž žalobce namítal, že neměl možnost ověřit totožnost rychloměru, přičemž nebylo prokázáno, který policista měření rychlosti prováděl a zda byl za tímto účelem proškolen. V této souvislosti vyslovil žalobce rovněž pochybnost o tom, zda měření proběhlo

v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru. Co se týče zpochybnění totožnosti rychloměru s ověřovacím listem, který je ve správním spisu založen, krajský soud připomíná, že žalobce během ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem dne 14. 7. 2016 uvedl, že po policistech během silniční kontroly ověření výrobního čísla rychloměru nepožadoval. Současně doplnil, že si policejní vozidlo vyfotografoval na mobilní telefon, přičemž pořízená fotografie, která byla příslušnému správnímu orgánu předložena k nahlédnutí, zachycuje rovněž registrační značku policejního vozidla Škoda Superb v civilním provedení (x). Jedná se tak o identifikační údaje, které zcela korespondují s označením vozidla, do kterého byl rychloměr podle ověřovacího listu zabudován. Jak již bylo krajským soudem výše uvedeno, pochybnosti v tomto ohledu nemůže vyvolat pouze skutečnost, že si policista po necelých třech měsících od spáchání přestupku nepamatuje všechny detaily silniční kontroly, natož údaj v podobě výrobního čísla rychloměru, který je napevno zabudován do služebního vozidla.

Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s tvrzením žalobce, že v řízení nebylo prokázáno, který z policistů měření rychlosti prováděl. V tomto ohledu je totiž možné vycházet nejen ze svědecké výpovědi nstržm. P., který v rámci podání svědecké výpovědi výslovně uvedl, že jeho kolega byl řidičem a on prováděl měření rychlosti, ale také ze samotného záznamu o přestupku, ve kterém je osoba provádějící nastavení měřícího zařízení jednoznačně identifikována. Pokud se dále jedná o proškolení nstržm. P., krajský soud se předně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že měření rychlosti nepochybně patří mezi běžnou činnost policisty dálničního oddělení PČR, čímž se u něj do jisté míry presumuje schopnost manipulace se zařízením, které mu je pro účely plnění služebních povinností svěřeno. Bez ohledu na to, že nstržm. P. navíc podle jeho tvrzení školení k obsluze rychloměru absolvoval, není tak obecně nutné tuto skutečnost v přestupkovém řízení prokazovat certifikátem či jiným speciálním dokladem. Ke stejnému závěru ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50, když judikoval, že: *„Obecně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovníě vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty.“*

K tomu krajský soud dodává, že dostatečnou způsobilost policisty k obsluze rychloměru a postupování v souladu s návodem k obsluze lze dovodit zejména ze samotného záznamu o přestupku neboli výstupní fotodokumentace, zda ohledně správnosti provedeného měření vyvolává důvodné pochybnosti či nikoliv. V posuzované věci se na výstupní fotodokumentaci nachází měřené vozidlo na samotném středu, ve vodorovné poloze, aniž by byla mezi ním a rychloměrem jakákoliv překážka, která by mohla výsledek měření ovlivnit. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že se

v podstatě jedná o „vzorovou“ fotografii, která nevzbuzuje o správnosti měření žádné pochybnosti. Ostatně ani žalobce konkrétní nedostatky výstupní fotodokumentace nenamítal a zůstal v tomto ohledu pouze v rovině spekulativního a ničím nepodloženého tvrzení. Podle názoru krajského soudu tak správní orgány postupovaly v řízení v souladu se zákonem, neboť na základě provedených důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti a který dostatečně svědčí o tom, že se žalobce daného přestupku dopustil.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.